

Nhưng tôi chỉ buồn có một lúc. Khi bức màn được kéo sang hai bên và trên sân khấu lần lượt xuất hiện những viên võ tướng mặt mày vằn vện, hia mồm rõ ràng thì nỗi buồn trong lòng tôi bay biến đâu mất. Tiếng trống, tiếng thanh la lẫn tiếng kèn sáo vang lừng mỗi lúc một cuốn hút và như muốn nhắc nhở tôi lên.

Đang cựa quậy, nhấp nhòm trên ghế, tôi bỗng giật bắn mình vì một bàn tay đập khê lên vai. Quay lại, hóa ra Chứng anh. Tay nó ngoắt tôi nhưng cặp mắt lại lăm lét nhìn về phía chị Ngà. Nhưng chị Ngà chẳng hay biết gì. Chị đang mải mê chong mắt lên sân khấu theo dõi cảnh Tư Đồ giả say để lập mưu gài Lữ Bố. Ngay cả khi tôi nhón gót lên lên rời khỏi chỗ, chị cũng không hề phát giác.

Tôi vừa lẩn ra ngoài, Chứng anh liền thì thầm:

- Đi theo tao!

- Đi đâu vậy?

- Lên trên kia! - Chứng anh chỉ tay lên sân khấu.

Tôi ngạc nhiên:

- Mày khùng hả? Lên trên đó làm chi?

- Chui ra đằng sau coi con hát hóa trang! Hay lắm!

- Câu giải thích của Chứng anh khiến tôi vỡ lẽ.

- Mày vô đây bằng cách nào vậy? - Vừa rào theo nó, tôi vừa hỏi.

- Tao nấp dưới gầm sân khấu từ chiều.

Tôi trợn mắt:

- Trời đất! Mày nhìn đói từ chiều đến giờ hả?

Chứng anh cười hì hì:

- Tao gặm khoai lang.

Tôi khịt mũi:

- Thằng Chứng em cũng nấp chung với mày hả?

- Không! Nó vô cửa đằng hoàng!